

אלינדה שרוקדת בשמיים.

על פי אגדה עממית אסטונית

לין מורונאי וואג רייסברג

לפני זמן רב, בארץ
רחוקה בצפון נולדה
אלינדה מביצת ציפור
קטנה. שערותיה היו
שחורות כמו לילה חורפי
ועיניה היו בהירות כמו
יום קיץ. היה לה לב זהב
והייתה אהובה על כולם.

תפקידה של אלינדה
היה לכוון ציפורים
בדרכם, ולהזהיר אותם
בפני השלג המתקרב.
היא הראתה להם את
הדרכים המיוחדות
לארצות החמות
ובאביב, כשהגיע זמנם
לחזור היא כיוונה כל
ציפור בדרך הנכונה.

**אלינדה דאגה לציפורים כמו
אמא. היא התפרסמה
כנערה יפה וטובת-לב ולכן
רבים ביקשו את ידה, כאשר
הגיעה זמנה להתחתן. אך
אלינדה סירבה לכולם.**

לילה אחד בא כוכב הצפון.
הוא הופיע במזחלת בדולח
רתומה לסוס בדולח אחד.
הוא קד לפניה ואמר:
"אלינדה, אנא הינשאי לי.
אהיה בעל אמין ותמיד תדעי
איפה למצוא אותי."
אך אלינדה חשבה: "כוכב
הצפון יהיה תמיד מרוחק
וללא תנועה ואני אצטרך
להישאר תמיד באותו
המקום."
"כוכב הצפון, לא אוכל
להינשא לך" אמרה.

אחר כך הגיע הירח. הוא
גלש מהשמיים במרכבה
רתומה לארבעה סוסים
כסופים. הוא קד בפניה
ואמר: "אלינדה, הינשאי
לי. אהיה בעל רומנטי.
איתי תוכלי לעבור למקום
חדש כל לילה."
אך אלינדה חשבה: "הירח
אמנם נע, אך תמיד
באותה דרך צרה."
"ירח, לא אוכל להינשא
לך" ענתה אלינדה.

אחרי הירח ירדה אל השמש מהשמיים במרכבת
זהב רתומה לשנים-עשר סוסי זהב. "אלינדה"
אמר "הינשאי לי. איתי תוכלי לתת אור לכל
העולם. אנו נחמם את הרוחות הקרות ונדאג
להחליף את עונות השנה במועדן."
אך אלינדה חשבה: "אור השמש חזק מדי.
אצטרך להסתתר כדי שלא יסנוור אותי ואחיה
תמיד בצל. את אורי לא יראה אף אחד." "שמש,
לא אוכל להינשא לך" אמרה.

ואז, לקראת חצות, נזו השמיים התמלאו באורות
מנצנצים. מרכבה שחורה ומבריקה ירדה
מהשמיים, רתומה למאה סוסים בכל צבעי
הקשת. הנסיך בוראליס רכב בה, שליט של זוהר
הקוטב.

"אלינדה, אנא הינשיא לי"
אמר "איתי לא תישארי
במקום אחד, אך תעברי
ממקום למקום. לא תנועי
בשביל צר אלא בכל השמיים.
אורי אינו חזק אלא רך
ומרגיע."
"כן" אמרה אלינדה "אנשא
לך."
וכך, כשכל העולם עוד ישן,
אלינדה והנסיך בוראליס רקדו
בשמי הליל.

**בסוף אמר נסיך בוראליס:
"בקרוב יגיע אור היום ועלי
לחזור לארצי. אנא, הכיני
את טכס הנשואים ואני
אחזור עם רדת הלילה."
ועם המילים האלה הוא נעלם
בשחר.**

אלינדה התחילה להכין את
צעוף החתונה. בעזרת
ציפורים היא אספה זוהר של
אגלי הטל. השפירות נתנו
לה נצנוץ צבעוני מכנפיהם.
העכבישים לימדו אותה את
מלאכת טווית חוטים
קסומים. ואז, ליד נול זהב
היא התחילה לארוג צעוף כל
כך עדין שבקושי ניתן היה
לראותו.

כשהתקרב הלילה נסיך
בוראליס התכונן לחזור
לאלינדה האהובה. אך
רוחות המקום לא נתנו לא
ללכת, כי זקוקים היו לו
בארצו.

כשנסיך בוראליס לא חזר
אלינדה המשיכה באריגה.
הצעוף מילא את חדרה
ונשפך לכל הסביבה. ימים
התמשכו לשבועות, שבועות
לחודשים, והצעוף נעשה
ארוך יותר ויותר. ורק
כשהצעוף הגיע לקצה
העולם נחו ידיה של אלינדה.
היא הבינה שהנסיך כבר לא
יחזור ודמעותיה מילאו את
כל הנחלים ונהרות של
הארץ.

אך כשאלינדה הרימה
בסוף את ראשה, ראתה כי
באו הציפורים לנחם אותה.
הן התאספו סביבה והעלו
אותה גבוה, גבוה לשמיים.
ושם עשו לה כתר
מכוכבים.

אלינדה היא היום מלכת
השמיים. היא שוב דואגת
לציפורים ומראה להם את
דרכיהם בשמיים. כוכב
הצפון הוא ידידה הקבוע.
הירח מגיע מדי חודש
לבקר אותה והשמש
שולחת לה את ברכותיה
החמות מדי יום.

ומזמן לזמן, בימי חורף בהירים ניתן לראות איך אלינדה
רוקדת עם הנסיך, שלעולם לא תוכל להינשא לו.
ואת הצעיף שלה ניתן לראות בכל לילה בהיר, נמשך
מקצה לקצה של השמיים. קוראים לו "שביל החלב."